

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2087/2019
08.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Гордане Комненић чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Тијана Дивљак, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Миланко Ракић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5207/2018 од 24.01.2019. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5207/2018 од 24.01.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 5207/2018 од 24.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судске јединице у Инђији П 627/2015 од 19.09.2018. године, обавезан је тужени да на име дуга исплати тужиоцу износ од 18.123,65 евра са каматом коју прописује Централна европска банка за евро, од 17.06.2015. године до исплате, све у динарској противвредности по продајном курсу НБС на дан исплате. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату разлике између траженог износа од 39.000 евра и досуђеног износа од 18.123,65 евра. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 167.220,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима поступка до исплате. Одбијен је као неоснован захтев тужиоца за исплату разлике између траженог и досуђеног износа, на име трошкова парничног поступка као и захтев за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова поступка од дана пресуђења до извршности одлуке о трошковима поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 5207/2018 од 24.01.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена је првостепена пресуда садржана у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложио да се

ревизија сматра изузетно дозвољеном, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Испитујући испуњеност услова за примену института изузетне дозвољености ревизије, Врховни касациони суд је у виду имао да се у ревизији уопште не наводи правно питање које би се разматрало из разлога предвиђених цитираном одредбом члана 404. став 1. ЗПП. Наводи ревизије односе се на оцену доказа и утврђено чињенично стање. То нису разлози ни за редовну ревизију, према прописаном у члану 407. ЗПП, а ни за посебну ревизију чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1 ЗПП.

Уз изнето, Врховни касациони суд је имао у виду садржину тражене судске заштите, одлуке нижестепених судова донете применом материјалног права на утврђено чињенично стање, као и разлоге на којима су засноване, па је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1 ЗПП.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати дуга. Одлука у предметима са тужбеним захтевом ради враћања дуга из међусобних односа странака, као у овој правној ствари, зависи од утврђеног чињеничног стања. У конкретном случају, примена материјалног права је условљена чињеничним стањем утврђеним на основу расправљања, а оно се не може побијати у поступку по ревизији (члан 407. став 2. ЗПП). Наводи о потреби разматрања правних питања из разлога прописаних чланом 404. став 1. ЗПП, нити су конкретизовани, нити су поткрепљени.

Са изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да у конкретном случају, нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 17.06.2015. године. Вредност побијаног дела предмета спора је 18.123,65 евра. Првостепена пресуда је донета 19.09.2018. године, а другостепена пресуда је донета 24.01.2019. године.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази граничну вредност за дозвољеност ревизије, динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога Врховни касациони суд је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић